

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Zemědělská a.s. Krucemburk, akciová společnost**, se sídlem Koželužská 385, Krucemburk, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 12. 2019, č. j. 30 A 98/2018 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 20. června 2018, č. j. KUJI 47202/2018, a rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále „stavební úřad“) ze dne 16. března 2018, č. j. MCH-17965/2017/SÚ/RB; tímto rozhodnutím stavebního úřadu bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno územní řízení ohledně stavby žalobkyně – nové stáje pro odchov mladého dobytka, označené jako stavba „*Krucemburk OMD 2*“ v katastrálním území Krucemburk.

[2] Stavební úřad odůvodnil zastavení řízení tím, že přes výzvy k odstranění nedostatků žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, nedoložila žalobkyně územní rozhodnutí o ochranném pásmu a ani nebylo požádáno o jeho vydání, nebyly doloženy souhlasy se zásahem ochranného pásma od všech vlastníků pozemků a staveb, na které ochranné pásmo bude zasahovat. Žalovaný se s rozhodnutím stavebního úřadu ztotožnil a odvolání zamítl.

[3] V žalobě vyjádřila žalobkyně nesouhlas s právním názorem stěžovatele ohledně zákonnosti požadavku na předložení územního rozhodnutí o ochranném pásmu; stavební úřad požadoval předložit toto územní rozhodnutí, resp. vyžadoval, aby žalobkyně požádala v rámci územního řízení o jeho vydání; právní argumentaci opíral o obsah závazného stanoviska Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 8. 11. 2016, v něm se však podle žalobkyně uvádí pouze to, že je třeba pro fázi přípravy stavby stavebnímu úřadu předložit v rámci územního řízení jako jeden z podkladů návrh ochranného pásma, nikoliv již územní rozhodnutí o ochranném pásmu. Dále namítala, že stěžovatel nevypořádal její námítky, především neuvedl, na základě jakého konkrétního ustanovení stavebního či jiného zákona měla povinnost předložit v územním řízení o umístění stavby rozhodnutí o jejím ochranném pásmu. Dále namítala, že procesní postup, podle něhož postupovaly správní orgány, nemá oporu v platném právu.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; konstatoval, že v závazném stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 8. 11. 2016, č. j. KUJI 84163/2016OZPZ 874/2016 Fr, nebyla žalobkyni uložena povinnost připojit k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby územní rozhodnutí o ochranném pásmu zemědělského areálu. Krajský soud podotkl, že v podmínce č. 2 na straně třetí je stanoveno, že má být v rámci územního řízení předložen stavebnímu úřadu „*i návrh ochranného pásma zemědělského areálu*“; tedy nikoliv „*hotové – konečné*“ územní rozhodnutí o ochranném pásmu, nýbrž pouze a jen jeho návrh. Nic takového není uvedeno ani v odůvodnění podmínek závazného stanoviska, byť se v něm k této otázce příslušným správním orgánem uvádí, že „*Odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu kraje Vysočina - orgán ochrany ovzduší, požadoval zajistit funkční ozelenění areálu a vyhlásit ochranné pásmo.*“ Tuto část odůvodnění závazného stanoviska nelze však dle přesvědčení krajského soudu interpretovat bezhlavě, nehledě na to, že relevance samotného odůvodnění je zcela jiná, než relevance stanovených podmínek závazného stanoviska. Z jejich vzájemného porovnání zcela jasně plyne, že zřízení ochranného pásma zmiňované až v odůvodnění závazného stanoviska bylo a muselo být míněno do budoucna, a nikoliv jako podmiňující předpoklad možného kladného projednání žádosti o umístění stavby. Krajský soud zdůraznil, že územní rozhodnutí o ochranném pásmu, jeho rozsah, totiž musí korespondovat stavbě, ke které se má vztahovat; nelze proto o něm rozhodnout dříve, dokud taková stavba nebude vymezená natolik, aby bylo zřejmé, na jakém pozemku má být umístěna a jaké bude mít stavebně technické uspořádání (parametry), tedy pokud nebudou známy o stavbě údaje typické pro rozhodnutí o umístění stavby. Podotkl, že právě z těchto důvodů je v § 83 odst. 2 stavebního zákona uvedeno, že se rozhodnutí o ochranném pásmu vydává zpravidla současně při rozhodování o umístění stavby. V projednávaném případě je současné projednání žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a návrhu na ochranné pásmo chovu zvířat zcela na místě, neboť právě v tomto spojeném řízení bude moci být rozsah ochranného pásma poměřován vůči skutečnému záměru, dokumentaci stavby předložené stavebníkem pro územní řízení. Mimo takovéto řízení, respektive bez něho, tedy i bez znalosti vážného a právně relevantně nekonstituovaného stavebního záměru, by nebylo rozhodnutí o ochranném pásmu o co opřít; navíc by jím bylo zablokováno další využití území dle jeho omezujících podmínek. Z uvedeného tak plyne, že interpretace závazného stanoviska žalovaným, jakož i stavebním úřadem, byla nesprávná. Krajský soud rovněž dodal, že pokud byl stavebnímu úřadu předložen návrh na vydání ochranného pásma chovu zvířat, tedy materiálně byla podána žádost o vydání územního rozhodnutí o

pokračování

ochranném pásmu, měl jej stavební úřad jako takový projednat v územním řízení, což neučinil. S ohledem na tuto okolnost neodpovídá skutečnosti ani tvrzení, že žalobkyně nepožádala o vydání rozhodnutí o umístění ochranného pásma.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, který označil dokument, včetně jeho doplňku, založený ve správním spisu pod názvem „Návrh ochranného pásma chovu zvířat“ za materiálně podanou žádost o vydání územního rozhodnutí o ochranném pásmu. Takový dokument za žádost o vydání územního rozhodnutí o ochranném pásmu však rozhodně nelze považovat, jelikož nemá elementární formální náležitosti, které má žádost či podání dle § 37 správního řádu mít; dokument obsahuje výpočty a závěry posouzení možného dosahu pachových emisí v okolí střediska chovu zvířat; jedná se tedy o přílohu správního spisu, nikoliv však o žádost o vydání územního rozhodnutí o ochranném pásmu, jak se domnívá soud. Dle stěžovatele z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně předložení tohoto návrhu ochranného pásma nechápala jako podání žádosti o jeho vyhlášení (viz. např. podání datované dnem 8. 11. 2017, sp. zn. A 2699, ve kterém žalobkyně namítá, že stavební úřad má o ochranném pásmu rozhodnout z moci úřední - tedy bez podání žádosti účastníka). Pokud tedy záměrem žalobkyně nebylo podání žádosti o vyhlášení ochranného pásma, je nutno předložený návrh ochranného pásma hodnotit nikoliv jako žádost o jeho vyhlášení, nýbrž pouze jako návrh výpočtu rozsahu ochranného pásma.

[6] Stěžovatel dále namítá, že není pravdou, jak *obiter dictum* uvádí krajský soud, že dotčenost vlastnických práv k nemovitostem zasaženým rozhodnutím o ochranném pásmu, je třeba odvozovat až z omezujících podmínek územního rozhodnutí o ochranném pásmu. Územní rozhodnutí o ochranném pásmu je jedním druhem územního řízení a v takovém řízení k žádosti o vydání územního rozhodnutí musí žadatel doložit dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona souhlas k rozhodnutí o tomto opatření podle § 184a stavebního zákona, z něhož plyne nutnost doložit souhlasy vlastníků nemovitostí zasažených rozhodnutím o ochranném pásmu. Nelze tak souhlasit s názorem soudu v bodě č. 16 odůvodnění napadeného rozsudku, že vlastníci pozemků, na které dopadá vypočtený rozsah ochranného pásma, jsou pouze „sousedy“ a nelze do řízení o vyhlášení ochranného pásma vyžadovat jejich souhlas. Za „sousedy“ je možno tyto vlastníky považovat pouze v případě řízení o umístění stavby předmětné stáje pro odchov mladého dobytka. V případě řízení o vyhlášení ochranného pásma na těchto pozemcích je nutno aplikovat § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Požadavek na získání souhlasů vlastníků pozemků dotčených návrhem ochranného pásma vyplývá rovněž z vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, konkrétně z přílohy č. 5 části B, a to jak ve znění do 19. 4. 2018, tak i ve znění aktuálním.

[7] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně interpretuje požadavek stavebního úřadu tak, jakoby požadoval doložení pouze již vydaného rozhodnutí o ochranném pásmu, a dovozuje, že takovýto požadavek neodpovídá obsahu závazného stanoviska ze dne 8. 11. 2016, ze kterého vyplývá, že má být v rámci územního řízení o umístění stavby předložen návrh ochranného pásma zemědělského areálu. Stavební úřad však vyžadoval předložení buď rozhodnutí o ochranném pásmu (pokud již bylo vyhlášeno), nebo žádost (návrh) o vyhlášení ochranného pásma. Názor soudu, že o rozsahu ochranného pásma je nutno rozhodovat současně s umístěním stavby, a nikoliv dříve, nemá oporu v zákoně; stavební

zákon umožňuje vydat samostatné rozhodnutí o ochranném pásmu. Je věcí navrhovatele, aby podklady pro vyhlášení ochranného pásma korespondovaly s návrhem na následné umístění stavby. Pokud by žadatel požádal o vyhlášení ochranného pásma samostatně, byl by požadavek stavebního úřadu na jeho předložení oprávněný; samostatně by pak byl příslušný pásmo vyhlášovat stavební úřad Žďárec nad Doubravou. V projednávané věci však je podstatné, že stavební úřad vyžadoval předložení žádosti (návrhu) na vyhlášení ochranného pásma, aby mohl současně projednat žádost o umístění stavby s návrhem na vyhlášení ochranného pásma (jak konstatuje krajský soud v bodě č. 12 odůvodnění napadeného rozsudku), což plně koresponduje s požadavky již uvedeného závazného stanoviska ze dne 8. 11. 2016. Stěžovatel trvá na svém stanovisku, že požadavek závazného stanoviska ze dne 8. 11. 2016 na předložení návrhu ochranného pásma je třeba v kontextu celého tohoto závazného stanoviska vyložit tak, že se požaduje předložení návrhu (žádosti) na vydání rozhodnutí o ochranném pásmu, nikoliv tak, jak tvrdí žalobkyně, tj. pouze návrh (výpočet) rozsahu ochranného pásma. Pouhé předložení výpočtu ochranného pásma požadavky závazného stanoviska dle stěžovatele nenaplnilo.

[8] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V projednávané věci je veden spor o to, zda žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla řádně doložena či nikoliv, když k ní nebylo přiloženo územní rozhodnutí o ochranném pásmu ani žádost o jeho vydání. Stěžovatel je názoru, že nedoložení tohoto rozhodnutí bránilo v pokračování řízení. Spornou otázkou je v návaznosti na uvedené i to, zda vady, které stavební úřad spatřoval v nepředložení návrhu, resp. rozhodnutí o ochranném pásmu, lze považovat za legitimní důvod pro postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jinými slovy, zda se jednalo o podstatné vady žádosti, pro které nemohlo o ní být meritorně rozhodnuto.

[12] Dle krajského soudu žalobkyně postupovala v průběhu územního řízení zcela v intencích zmíněného závazného stanoviska, když předložila návrh ochranného pásma chovu zvířat, včetně jeho doplňku, který materiálně splňoval požadavky žádosti, o které mělo být rozhodnuto. Nedopustila se tudíž žádného pochybení, které by bylo možno podřadit pod § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, resp. nejednalo se v dané věci o neodstranění podstatné vady žádosti, která by mohla bránit pokračovat v řízení.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v dané lokalitě již stávající zemědělský areál provozuje; rozhodnutí o ochranném pásmu nebylo vydáno; podanou žádostí nedochází ke změně způsobu využití areálu, ale k rozšíření chovu skotu (o 393 ks); dle správních orgánů byt se nemění využití areálu, mění se podmínky v daném území a okolí; navrhované ochranné pásmo pro rozšířenou živočišnou výrobu zasahuje i na pozemky jiných vlastníků, než pouze žalobkyně a je větší, než vypočítané ochranné pásmo při současném stavu zemědělského areálu.

pokračování

[14] Žádost o umístění stavby podala žalobkyně u stavebního úřadu na předepsaném formuláři dne 5. 5. 2017; k žádosti následně na výzvu stavebního úřadu dodala v souvislosti s předloženou projektovou dokumentací závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí Krajského úřadu kraje Vysočina a závazné stanovisko Krajské hygienické stanice kraje Vysočina; dále předložila vyjádření společnosti GridServices, s. r. o., souhlasné závazné stanovisko hasičského záchranného sboru kraje Vysočina; k opakované výzvě stavebního úřadu předložila dále vyjádření Vodovodů a kanalizací Havlíčkův Brod, závazný posudek Krajské veterinární správy pro kraj Vysočina, vyjádření městyse Krucemburk k inženýrským sítím. Stavební úřad žalobkyni, a to opakovaně, vyzýval rovněž k předložení dosud chybějících dokladů, a to územního rozhodnutí o ochranném pásmu, a pokud toto nebylo vydáno, k předložení žádosti o jeho vydání, a dále k souhlasům se zásahem do ochranného pásma od všech vlastníků pozemků a staveb, na které bude ochranné pásmo zasahovat. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tyto dokumenty nepředložila, bylo řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

[15] Závazné stanovisko krajského úřadu ze dne 8. 11. 2016 se vyjadřovalo ke stavbě „stáj pro jalovice“ (oznámení záměru dne 11. 4. 2016); bylo vydáno souhlasné stanovisko. V jeho části I. 8. jsou stanoveny *„Podmínky za účelem prevence, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzace nepříznivých vlivů záměru na životní prostředí včetně povinností podmínek pro sledování a rozbor vlivů na životní prostředí“*, takto: *„Pro fázi přípravy: stavebnímu úřadu v rámci územního řízení předložit jako jeden z podkladů i návrh ochranného pásma zemědělského areálu.“* (zvýrazněno NSS). Bylo tedy vydáno souhlasné stanovisko s tím, že záměr nebude mít významný negativní vliv na stav životního prostředí ve sledovaném území a jednotlivé faktory životního prostředí neovlivní nad míru únosnou.

[16] Nelze přehlédnout, že stavební úřad při formulování požadavků na předložení rozhodnutí o ochranném pásmu, resp. žádosti o ně, především vycházel z deficitu, který zde existoval. Jinými slovy, byť bylo k záměru ze dne 11. 4. 2016 vydáno krajským úřadem souhlasné stanovisko s umístěním stavby, nebylo stanoveno ochranné pásmo.

[17] Stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že stavební úřad shledal požadavek na předložení rozhodnutí, resp. žádosti o stanovení ochranného pásma jako oprávněný; uvedl přitom, že i když není limit amoniaku zvláštním právním předpisem stanoven, je zcela zřejmé, že navrhovaný záměr bude svými negativními vlivy překračovat hranice pozemků určených k jeho realizaci, což vyplývá ze stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 8. 11. 2016; podotkl, že to vyplývá také z následně žalobkyní předloženého návrhu ochranného pásma chovu zvířat pro areál živočišné výroby Krucemburk z ledna a jeho doplňku z června 2017, ve kterých je hranice navrženého pásma zakreslena do kopie katastrální mapy.

[18] Podle § 86 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí podle správního řádu základní údaje o požadovaném záměru, identifikační údaje o pozemku nebo stavbě, na nichž se má záměr uskutečnit, uvedení osob, které mají vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, jestliže může být jejich právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. K žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí: a) souhlas k umístění stavebního záměru podle §

184a, b) závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, nevydává-li se koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 7 nebo závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí, anebo nepostupuje-li se podle § 96b odst. 2, c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, d) smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury, vyžaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury, e) dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, dokumentaci objektů a dokladovou část; u souboru staveb v areálu jaderného zařízení stanovuje souhrnná technická zpráva základní vlastnosti a limitní požadavky na vstupy a výstupy nezbytné pro jeho umístění, dokumentace objektů se nezpracovává; u výrobku plnicího funkce stavby může být výkresová část dokumentace nahrazena technickou dokumentací výrobce nebo dovozce, nebo jiným dokladem podle zvláštního právního předpisu, z něhož je možné ověřit dodržení technických požadavků na stavby a technických požadavků zabezpečujících bezbariérové užívání stavby. Doklady vyžadované v tomto směru žalobkyně předložila.

[19] Stanoví-li tak zvláštní právní předpis, nebo pokud bude navrhovaný záměr svými negativními vlivy překračovat limitní hodnoty stanovené zvláštními právními předpisy za hranicí pozemku určeného k jeho realizaci, předloží žadatel současně žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu (§ 86 odst. 3 stavebního zákona). Stavební úřad předložení tohoto rozhodnutí, resp. žádosti o ně, vyžadoval, aniž by však svůj požadavek podložil příslušnou právní úpravou, ze které by vyplynulo překročení jakýchkoli limitních hodnot.

[20] Platná právní úprava stanoví, že rozhodnutí o ochranném pásmu má dvojí funkci: chránit stavby, ale i zařízení nebo pozemek před negativními vlivy, které na ně může mít jejich okolí, nebo naopak chránit okolí stavby, popřípadě zařízení nebo pozemku před jejich negativními účinky. Jimi se rozumí negativní účinky zejména některých staveb, jejichž užívání (provoz) může okolí obtěžovat hlukem, zápachem nebo jinými nežádoucími vlivy (provozovny s hlučným provozem, stavby pro velkochovy zvířectva apod.). Rozhodnutí o ochranném pásmu je možné vydat buď, což bude v praxi pravidlem, v rámci rozhodování v územním řízení, tj. spojit toto rozhodnutí např. s rozhodnutím o umístění stavby, anebo je vydat samostatně.

[21] Žalobkyně doložení požadovaného rozhodnutí, resp. žádosti o stanovení ochranného pásma od počátku považovala za nezákonné; v odvolání výslovně namítala absenci jakéhokoli zákonného ustanovení, o které by stavební úřad svůj požadavek opřel. Stavební úřad ve výzvách odkázal obecně na vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území a vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření a dále na § 86 odst. 4 stavebního zákona, který však pojednává toliko o důsledcích nepředložení požadovaných podkladů. Neuvedl však žádné konkrétní ustanovení těchto předpisů, z něhož by pro žalobkyni vyplynula povinnost předložit rozhodnutí o ochranném pásmu, či o ně požádat; neuvedl ani žádný právní předpis, který by stanovil jakékoli limitní hodnoty, které by měla žalobkyně zamýšleným záměrem překročit. Jak již bylo uvedeno, stavební úřad, potažmo žalovaný, vycházel výlučně z podmínek uvedených ve výše zmiňovaném stanovisku

pokračování

krajského úřadu z 8. 11. 2016. Zde je třeba přisvědčit krajskému soudu, že v intencích podmínek zde stanovených žalobkyně postupovala, neboť návrh na ochranné pásmo předložila - a to nejen v podrobné popisečné, ale rovněž v grafické podobě. Není pravda, jak tvrdí stěžovatel, že návrh obsahoval pouze návrh výpočtu o rozsahu ochranného pásma; zcela zřetelně v grafické části byly vyznačeny rovněž hranice stávajícího a navrhovaného ochranného pásma. Nelze proto bez dalšího předložený návrh žalobkyně přejít pouhým konstatováním, že se jedná toliko o součást správního spisu, a není třeba se jím zabývat. Žalobkyně fakticky předložila další dokument ke své žádosti, bylo tedy na stavebním úřadu, aby jej jakkoli za součinnosti žalobkyně vyhodnotil, nikoli však, bez dalšího založil do spisu.

[22] Nejvyšší správní soud v této souvislosti musí dát za pravdu stěžovateli, že předložený návrh nepředstavoval materiálně žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu. V tomto směru je rozsudek krajského soudu založen na vzájemných rozporech. Na straně jedné krajský soud vychází ze stejné interpretace závazného stanoviska jako žalobkyně, tedy, že není třeba požadovaný doklad vůbec předkládat (neboť stačí předložit návrh). Na stranu druhou krajský soud dedukuje, že žalobkyně vlastně požadovaný dokument fakticky předložila, neboť materiálně návrh na vydání rozhodnutí o ochranném pásmu učinila, byť nikoli v předepsané formě (na patřičné žádosti, která jí byla zaslána), nicméně z jejího podání bylo lze dovodit, že se o žádost jedná. Lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že postup žalobkyně v řízení nenasvědčoval tomu, že by projevovala vůli předložit požadovaný dokument. Z podání, která v průběhu řízení činila - viz např. stížnost na postup pracovníka stavebního úřadu, v níž namítala, že požadované rozhodnutí (či žádost o ně) je vyžadováno nezákonně, jakož i z jejího odvolání je zjevné, že nehodlala podklady týkající se ochranného pásma poskytnout, neboť jejich vyžadování měla za neodůvodněné; jinými slovy, polemizovala o jejich nutnosti. V tomto směru je třeba připustit, že úvaha krajského soudu o tom, že návrh, který žalobkyně předložila, byl materiálně žádostí, nemá oporu ve spise. Nic takového ostatně ani žalobkyně v žalobě netvrdila. Nicméně uvedená nesprávnost, již se krajský soud dopustil, nic nemění na faktu, že se stavební úřad měl předloženým návrhem ochranného pásma dále zabývat, resp. při svém rozhodování jej nemohl pominout.

[23] Podle § 86 odst. 4 stavebního zákona, pokud k žádosti o vydání územního rozhodnutí není připojena dokumentace pro vydání územního rozhodnutí nebo pokud není zpracována projektantem, stavební úřad takovou žádost neprojednává a řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli. Na tomto místě je třeba konstatovat, že především nebyl odůvodněn ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona požadavek nutnosti rozhodnutí o ochranném pásmu (a s tím související souhlasy vlastníků okolních pozemků); nebyl rovněž nikterak vyhodnocen žalobkyní zpracovaný a předložený návrh ochranného pásma (a z toho vyplývající možné dotčení okolních pozemků). Nelze tak za této situace dospět k závěru, že žalobkyně nepřipojila k žádosti zákonem předepsanou dokumentaci.

[24] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, **které brání pokračování v řízení**. Takovými vadami však řízení zatíženo nebylo.

[25] Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 uvedeného zákona, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

[26] Stavební úřad za situace, kdy žalobkyně předložila návrh ochranného pásma (z něhož, jak uvádí sám stěžovatel, vyplynuly negativní vlivy na životní prostředí, jakož i možné zásahy ve vztahu k jiným osobám), měl v intencích § 92 odst. 2 stavebního zákona na základě vyhodnocení všech předložených podkladů, které žalobkyně poskytla, rozhodnout meritorně.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány postupovaly dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezákonně, neboť pro takový postup nebyly splněny podmínky. Rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem, krajský soud přezkoumatelným způsobem své úvahy odůvodnil, a přes výše zmíněné dílčí nesprávnosti, jeho rozhodnutí z hlediska práva zcela ob stojí.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevynaložila, proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu